

BUITENLAND

De vooruitgang en structuur van de Spaanse visproductie

DALING VAN DE DIEPZEEVISSERIJPRODUCTIE

Het jaar 1940 is voor de Spaanse visserijgeschiedenis van beslissende aard geweest in de verdere ontwikkeling. Het is inderdaad tijdens dit jaar dat de productie van voedingsmiddelen van maritieme oorsprong een merkwaardige verhoging kende. De vloot had nochtans gevoelige verliezen geleden ingevolge de burgeroorlog. Een van de voornaamste doelstellingen van de rekonstruktiefase bestond dan ook in het heropbouwen van het produktieapparaat en het verder uit te bouwen.

De oprichting van een staatskrediet beantwoordde dan ook op een opportune wijze aan dit objectief.

Voor de eerste maal, konden de reders kapitalen bekomen waarvan de interessen draaglijk waren. Deze financiële steun werd dan ook gehandhaafd tot in 1961. Het was dan ook gemakkelijk te begrijpen dat de productie in een tijdspanne van 20 jaar verdriedubbelde. Voor 1940 werden de 350.000 ton bereikt in de meeste gunstige jaren.

NIET ENKEL HET STAATSKREDIET...

Het zou evenwel niet volledig juist zijn om deze ontwikkeling uitsluitend toe te schrijven aan de staatskredieten. De oorlog had ook andere voedselbronnen vernietigd, die zelfs nog moeilijker herop te richten waren. Op het handelsgebied deed de inflatie de rest. De prijzenstijging liet gemakkelijk de opslorping van de toename der kosten toe.

Tijdens de rekonstruktieperiode werden eenheden met een grotere capaciteit gebouwd. Niettemin hadden deze treilers daarom niet een grotere technische doeltreffendheid, zij het niet dank zij de aanwending van vloeibare brandstoffen voor de voortstuwing van de treilers. Enkele detailkwesties bleken dan ook voldoende om het vooropgestelde doel, nl. de productie voortdurend te doen toenemen, te bereiken. Deze evolutie werd nog in de hand gewerkt door een andere oorlog. Gedurende de tweede wereldoorlog werden de activiteiten op de Keltische Zee en de Golf van Biscaye enigszins getemperd door de oorlogvoerende staten. De Spaanse vloot kon evenwel de activiteiten, met natuurlijk enige beperkingen. En, wanneer dan het oorlogsgeweld voor goed zweeg, en visserijstaten zoals Frankrijk, De Duitse Federale Republiek, Groot-

Brittannie, België en Nederland dienden te beginnen aan de heropbouw van de vernielde vissersvloot, konden de Spaanse vissers op hun gemak profiteren van een overvloedige visrijkdom. De heropbloei van de visgronden, dank zij het lamleggen van de internationale activiteiten, was voor Spanje, meer dan voor welk ander land ook, een ongekend voordeel.

Toen in 1949 evenwel de gelukbrengende ster enigszins aan lichtsterkte verloor, gingen de in span vissende treilers hun geluk beproeven op de visserijgronden van New-Foundland, met als vertrekpunt de vissershavens van Vigo en Pasajes. Deze extensie van de visserijbedrijvigheid in westelijke richting en in zuidelijke richting naar Mauretanie kenmerkte de laatste etappe van de traditionele visserij. Sedert 1961 is men inderdaad ook het domein van de vriestreiler binnengetroden welke de grenzen van de Europese visserij uitbreidde tot aan de kreeftseerkring.

HUIDIG PEIL VAN DE PRODUCTIE

Deze expansie bracht Spanje meteen op de tweede plaats op de ranglijsten der landen die de Atlantische wateren bevissen. Het is Noorwegen die de eerste plaats inneemt maar dit verschil zou spoedig tot een minimum herleid worden moesten de statistieken van de huidige Spaanse produktie nauwkeurig zijn opgemaakt.

Vanaf 1960 overschreed de jaarlijkse produktie de 1 miljoen ton. In 1963 was de wijziging in vergelijking met het voorgaande jaar niet zo bijzonder groot, maar niettemin kende de produktie een stijging.

In het algemeen was de stijging regelmatig. In 1961 bedroeg de stijging 94.609 ton; in 1962 bereikte ze 36.780 ton om in 1963 volgens de voorlopige statistieken 14.000 ton te bedragen. De meest opvallende karakteristiek van deze evolutie is een voortdurende stijging, daar waar in Noorwegen, Duitsland en Groot-Brittannië, enz... men gevoelige verminderingen diende te noteren.

Om hiervan een klaarder beeld te krijgen, volstaat het te herinneren aan de produktiecijfers sedert vier jaar, met de jaarlijkse stijging: 1960: 963.795 ton
1961: 1.058.794 ton (+ 94.609)
1962: 1.095.583 ton (+ 36.789)

1963: 1.110.000 ton (+ 14.167)

De stijging welke in 1961 gerealiseerd werd is merkbaar belangrijker dan deze der overige jaren. Men is zelfs geneigd te geloven dat het hier een statisch verschil betreft, in plaats van een werkelijk verschil. In tegenstelling hiermede laat de geringe stijging in 1963 uitschijnen dat het rendement geringer was dan men vooropstelde voor wat bepaalde visserijen betreft, niettegenstaande ditzelfde jaar de grootste toeneming van het produktieapparaat kende. De vraag verdient dan ook wat meer in detail behandeld te worden.

DRIE SOORTEN ZEEPRODUKTEN

De cijfers welke wij hierboven weergeven vertegenwoordigen de bodemvissoorten en de pelagische vissoorten, evenals de andere voedselbronnen van maritieme oorsprong. De vis vertegenwoordigt hierin 85 % van de totale produktie; de schaaldieren 10 % en de weekdieren 5 %. De statistieken houden hier geen rekening met de produktie van de lijnvisserij, die jaarlijks zowat 5.000 ton bedraagt.

De officiële statistieken onderscheiden gewoonlijk drie onderverdelingen in de vissoorten. Een van die groepen omvat de pelagische vissoorten van de middendiepe wateren en de bodemvis; hetzij deze nu afkomstig zijn van het Iberisch Kontinentaal Plateau of van de diepzee. Deze onderverdeling stemt overeen met de visserij buiten de kustzone (60 mijl) en tussen de 0° en 60° noorderlengte en 10 en 20° westerlengte.

De tweede onderverdeling omvat de produktie van de verre visserij, bedreven buiten de hogervernoemde zone. De derde onderverdeling tenslotte omvat de verscheidene tonijnsoorten, die gevangen worden langs de zuidelijke kusten, met vast vistuig.

DE DALING VAN DE DIEPZEEPRODUCTIE

Voor wat betreft de onderverdeling van de vissoorten van de kust- en diepzeewateren, toont een vergelijkende analyse aan dat een merkbare terugslag werd ondergaan in 1963. Deze produktie daalde inderdaad van 737.500 ton in 1962 tot 675.500 ton in 1963, hetzij zowat 65.000 ton of 9 % per jaar. Deze daling dient in de eerste plaats toegeschreven te worden aan een produktievermindering van de sleepnetvloot.

De daling van de bronnen en in het bijzonder deze van de volwassen vissoorten, heeft geen invloed gehad op het totaal der sleepnettreilers. Dit verschijnsel heeft hoofdzakelijk een invloed gehad op de banken van de Keltische Zee en het Iberisch Kontinentaal Plateau. Deze daling werd reeds sedert verscheidene jaren vastgesteld, maar in 1963 was ze opvallender.

Tijdens het tweede semester nam de verdedigende reactie van de traditionele vloot aan belangrijkheid toe. De grootste treilers, en eerst en vooral deze van Parajes, dan deze van Vigo, hebben hun aktie-

straal uitgebreid ten noorden van de 60ste parallel. Nochtans heeft deze inspanning het niet mogelijk gemaakt de zwakheid van de visgronden te compenseren.

De meridionale visserij, waarvan de basissen gelegen zijn te Cadix, Huelva, Algésiras en Las Palmas, enz... kenden een succesvolle ontwikkeling. Voor wat betreft de visserij in de nabijgelegen gebieden, op het Kontinentaal Plateau van N.O. Afrika, deden de depressietekenen hun verschijning. De geweldige concentratie van de Japanse vloot op de visserijgronden van de Canarische-eilanden en Afrika, doet de vrees oprijzen dat de bevestigde gronden in enkele jaren verarmd zullen zijn.

DE PELAGISCHE VISSOORTEN

In dezelfde onderverdeling, onderscheidt de samenstelling van de pelagische vissoorten zich in zeven variëteiten.

Niettegenstaande de beschikbare cijfers geen volledige verdeling geven, kan men toch bevestigen dat de gedragingen van de verscheidene vissoorten van deze onderverdeling niet dezelfde waren.

De vangsten van sardienen en tonijnsoorten kenden een verbetering in vergelijking met 1962. De vertegenwoordiging van de sardienen van verscheidene maten heeft hoogstwaarschijnlijk de 140.000 ton overschreden. Hier werden de voornaamste kwantiteiten aangevoerd ten westen van Andalousie en Galicie.

DE DIEPZEEVISSERIJ

De diepzeevisserij kent de voornaamste konzentratiepunten in het westen — New-Foundland, Labrador, Groenland — voor de zoutersindustrie, en naar de kreeftseerkring voor de vriestreilers. Twee vissoorten vertegenwoordigen reeds 90 % van de totale vangst; het zijn de kabeljauw en de aanverwante soorten in het westen, heek in het zuiden.

De evolutie van de eerste groep is langzaam, maar de tweede groep kent een snelle uitbreiding. Het komt ten andere voor dat de evolutie van de kabeljauwvisserij voor goed stil gevallen is.

In 1963 schijnt de kabeljauwproduktie enigszins groter te zijn geweest dan deze van 1962, althans volgens de voorlopige statistieken. Het volume van de vangsten, berekend op basis van het totale gewicht, heeft volgens raming zowat toegenomen van 20.000 ton. Dit resultaat gevoegd bij een uitgesproken verbetering van de gemiddelde prijs van het verwerkte produkt, heeft het de vloot mogelijk gemaakt de huidige campagne in stand te houden. Het gaat hier ten andere om eenheden die moeilijk kunnen aangepast worden voor 'n andere visserijbedrijvigheid.

Totdaar dit overzicht van de Spaanse visserijbedrijvigheid. Volgende week zullen wij een blik werpen op de kredietverlening in dit land. — B